

ДІЙСТВО

ДРУГЕ

(7)

МОНАСТИРСЬКЕ ПОДВІР'Я

Оп'яніли горобці від дикого винограду,
справляють осінні оргії на гзимсах келій.
Бризнули в янгола гіпсові сльози градом,
бо замість квіту лелії приріс до руки келих.

Регочеться біс, визираючи рогом з-за рогорожі,
керничку вина з бузини копитами натолочив.
Пензель сорому малює у тебе на лицях рожі,
бо вином кохання напоєні наші очі.

На плитах лопухів затерті усі наймення,
годі з них відчитати смирення чи грішні мрії.
З-за рогу лукавий біс кепкує з тебе і з мене,
і янгол плаче за цнотливим квітом лелії.

Галка ніз

8

Танцюю ждаю витинаю трієста всоті.
В думці люті люті люті люті люті.
Медом кохання цусти оці як соба,
і назва шукати карбує негледно.

Екстази мого розкривав Бог кохання,
обнімав цю люті люті люті люті.
У ту ніз люті люті люті люті люті,
маленькі дівчата від сороку люті. -

У гармонії згоді змивав тіх твоякіт,
лютий люті люті люті люті люті.
Заздрітний люті люті люті люті люті,
всі люті люті люті люті люті люті.

— — —

The first thing I noticed when I stepped out of the car was the cold. It was a sharp contrast to the warm blanket I had been sitting under. The air was crisp and clear, and I could see the snow-covered trees in the distance. I took a deep breath and felt a sense of peace wash over me.

I walked slowly, savoring the quiet. The only sounds were the crunch of snow under my boots and the occasional rustle of a branch. I felt like I had entered a different world, one where time stood still and the worries of the day were left behind.

As I continued my walk, I noticed a small path leading through the trees. I followed it, curious to see where it would lead. The path was well-trodden, and the snow was packed down. I felt a sense of adventure as I explored the new surroundings.

МАРІЙКА

За тобою чогось тужно стало мені, Марійко,
в лотоки спогадів хлинула осіння яса.
Білогрекого місяця по золотих зарінках
я відвік зустрічаю як палець сам.

Чи слухаєш зараз вітрів вовкулачу б'ясолю,
що з-за пагорбів легінять ялові, хай ім греці
Чи може також, як і я, на одинці з собою
веслами згадок осінь як море гребеш?

Ніяк нам тепер не обійтися без сентиментів:
з лотоки спогадів хлинула осіння яса.
За один поцілунок сплачуєм вічну ренту
білогрекому місяцю і золотим небесам.

ПРОЩАННЯ

Зріють в променях ніжності пальців
коханої смагли кетяги персів,
починається осінь,
на журливому вирію станції
відходить мій потяг розлуки вперше.

Всі ночі жаги стоять під твоїми очима,
в поцілунках розпачу й солоду дисонанси.
двері в країну яблук опалих відчиниш —
встане на клавішах сходів прощання соната.
Світ твій обірветься жовтою флейтою фіртки
серце зірветься з черенки в траву побіч
яблук.

стигли кетяги персів торкатиме вітер,
і ніколи собі не повіриш, що я був.

Л І Т О

Вухами лопухів слухаю мушлю тиші,
причаєний під білими кронами кульбаб.
За розлуки ще один довгий тиждень,
що на циферблаті соняха добігає, пробач.

Я тепер у джмеля волохате тремоло
заслуханий більше, ніж у власне ество.
Та інколи, від спогадів дощу обмоклий,
гріюся під животворним омофором строф.

І тоді ти мене то підносиш, то нищиш,
спалюєш на зеленолезих ватрищах трав.

І дуже шкода мені доброї мушлі тиші -
найбільшої втрати серед тисячі різних втраг.

КОЛИСКОВА

Спить моєї доні рожевий возик,
засотаний смарагдовим царством кропу,
забризканий зернами сонячної бронзи
і кропилом дощу покроплений.

Заплутані колеса в куделях бадилля,
в променях пралісу гички цибулі.
Курить земля зела озонне кадило
і сама гудить терпким тремолом вулію.

Стікають зі стебел вишневі краплі зозульон
на засотаний кропом рожевий возик.
Бавиться моя доня із сонцем у жмурки
і потягається в найсолодшому позіху.

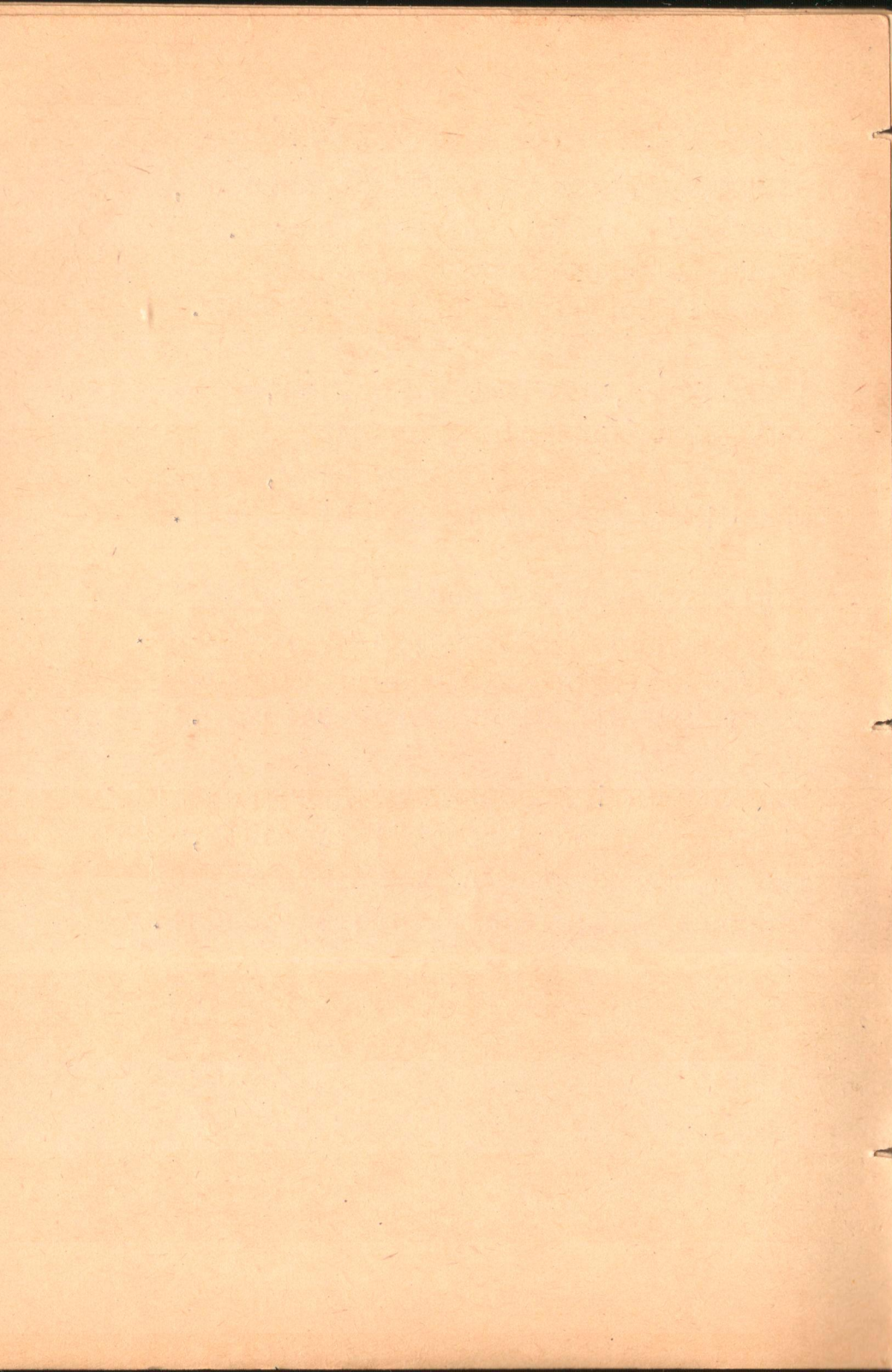
ТУМАН

Набухло дерево гігантською сльозою,
згубилось місто в білому полоні.
Твого волосся золотистий сонях
вазолотівся на туманових полотнах.

І знову ти, покірна і неспіла,
лиця зіп'єрла лагідне овалля
на лебединих рук веселку білу,
так Нїжно вигкану із довгої печалі.

А нїч струмить в мое страждальне місто
крїзь образ твоїй зворушливо прозорий.
Набухле дерево хитнулось і зависло
на веслах вїй гігантською сльозою.

Прости мені! Я терпну в ід бажання
спалити видиво у полум'ї червонім,
щоб за вогненними палкими вітражами
забронзовіла жінка в золотім шоломі.

Я Р О С Л А В Н А

Я на тебе чекала віками,
а не впізнала тебе у хмарі.
Я різьбила тебе із каменю,
чула тебе ў литаврових аріях.

Виливала тебе із бронзи
на п"єдесталі жіночого серця.
Я гинула від ножа образи,
що ти до мене не вернешся.

Я тебе воскрешала із мертвих
по усіх ганьби кладовищах,
а ти хмариним мерехтом
моє вічне кохання нищиш.

Ти пливеш у покірній вервиці
по чужинному капищі неба.
Над моїм розтерзаним серцем,
над моєї розпуки дебрами.

Надриваючи рабства шлеї,
мчить тебе непереможний вітер...

І тільки в серця мого мавзолеї
ти зберігся як бронзовий витвір. -69-

Очі

Оббіг, як струм, солодкий щем
ніким незвіданого щастя:
лилося із твоїх очей
на мене золоте причастя.

Лилися з неба і землі
зелена повінь, синя повінь.
І я воскрес, і я зомлів,
і я був меч, і я був промінь.

Ти відійшла... Пливли світи
такі сплюндровані і димні.
І я приник, і я затих,
і чув крізь землю очі зимні.

С И Н

Очі твої виростають
безмежним небом щедроти...

Я чую -

вибухає повстання,
якого ніяк не збороти.

Я чую -

під радісним стягом
вічнотворчого проросту
іде червона нестяма,
червоної крові постріл.
Вже тіло твоє прозоре
осіяла інша постаць:

за вчора - мій вічний сором,
за нині - завтрішня помста.

І знову я рушу у далеч,
почавши з азів колиски,
сильним, молодим і вдалим
сином моїм
Осмомислом.

П О В Е Р Н Е Н Н Я

Ми ще повернемось під вільгу вільх,
у вир вітрів відваги і натхнення.
горять тополі провидінням віх
до повнозвуччя нашого наймення.

Розбуяна орда празілля і буйтрав
вже залива по обрії чорнозем,
над нею сонце-степовий тиран -
обточує мечі від зимових корозій.

Вискакують із пнів заслухані у нас
гнучки антени срібних літорослів,
коли ж то ми на перехресті трас
зусрівшись вибухнем як постріл.

ЗАЛІЗНІ СТОВПИ

До залізних стовпів, які з п'єдесталів могил
виростають, щоб копулу неба підперти,
переміряли степ чумаки, та дійти не змогли,
на вітрах і сонцях гартуючи впертість.

Набивши у вуха шелесту тирси, як співу сирен,
вмирали десь біля ілюзії переддвер'їв.

Вороння, як половці, чатувало на м'ясо сире,
аж у кам'яних баб не витримували нерви.

Він вийшов Тарасиком, щоб бути надвечір назад,
а вернувся апостолом з бунтарською бородою.
До залізних стовпів він імперію, як каземат,
міряв етапними милями немилосердно довго.

Очима духа окинувши світ благий,
він уздрів їх, як видиво проречисте:
стояли оперті на традиції скорбних могил
і на собі тримали високе небо Вітчизни.

Як співом сирен, захлинувся ревом Дніпра,
не витримав щастя і вмер біля його переддвер'їв
Найвища могила найдорожчий забрала прах
і наймогутніший стовп, що знявся над нею, під-

АНТОНІЧ

Чекаєш ліпших днів під папороті квітом,
в цупкі обійми взяв тебе корінням ясең.
Вже хрест зігнів, лежить плюшем оббитий.
На плитах злежаного листа барвінковий
напио

Нема кому вже відчитати мову маєва,
зелене євангеліє лите листав вітер,
що чорні літери насінн' із кульбаб здуває,
шорік засаджує поемами забутий віттар.

Чи знатимуть колись, де ти знайшов свій
спокій,
окутаний навічно про прийдешнє онами?
Чи прийдуть юнаки із золотого полку
у бронзі викарбувати: тут отрілець
незнаний ?

М І С Т Е Ч К О

Містечко з чатами золотих калабань,
де осінь справляє обряд листопаду,
де вечір на вечерю собі забав
місяця диню і зір винограду.

Містечко освічене електрикою айстр,
вкрите столітньою дахівкою моху.
На цвинтарі спить останній твій майстер,
тільки куш глodu береже його опокій.

Містечко з розсохлими кобзами лип,
з покрученими струнами віття.
Знов музика Батьківщини мене болить
і не перестане ^{ніколи} мене боліти.

П Е Р Е Д М І С Т Я

Заквітли димом жерла гінких коминів
на передмісті, що вгризлось асфальтом в поле.
Иде похід армії звияжного каменю,
і шикуються щільно ^(брусу) полк за полком.

Свое дожив баур і бездомних псів магістрат,
квапливо вивтікало будяччя з пустирів кону.
За бусолею сонця накреслено магістраллю
з кварталами вітрин і вітражами неону.

Крутиться голова від мережі сталев'ого зводу,
де небо напнялося зоряним тентом.

На майдані спинився геніальний полководець
з молотом, що прикипів до постаменту.

ВЕРЕСНЕВИЙ ФІНАЛ

xxx

терен
голки
для грамофонів
розпродує

крутяться
ліниво
як платівки
осінні дні

вересень
мелодії
на них записує

гупають
яблуками
бубни садів

скачуть
кущі
під вітрову дудку

син шинкаря
грає
на першу скрипку

тільки
флейту
півневі
відрізали
на дровітні
недавно

✓
xxx

"на городі бузина
а в киеві дядько"

чорти під бузиною
зняли вереск
об"ідаються ягіддям

от і вересень
погіддя

біла хмарка
хоруговка -
теліпається
на дзвінниці

а в киеві
дядько
тихий та нищий

самому
люциперові
в лисої гори
лиже п"яти

вже й по-чортячому
п'ятакає

от і вересень

як мамай
відпочиваю
підібгавши ноги

торбина
з каламарем
на суку
висить

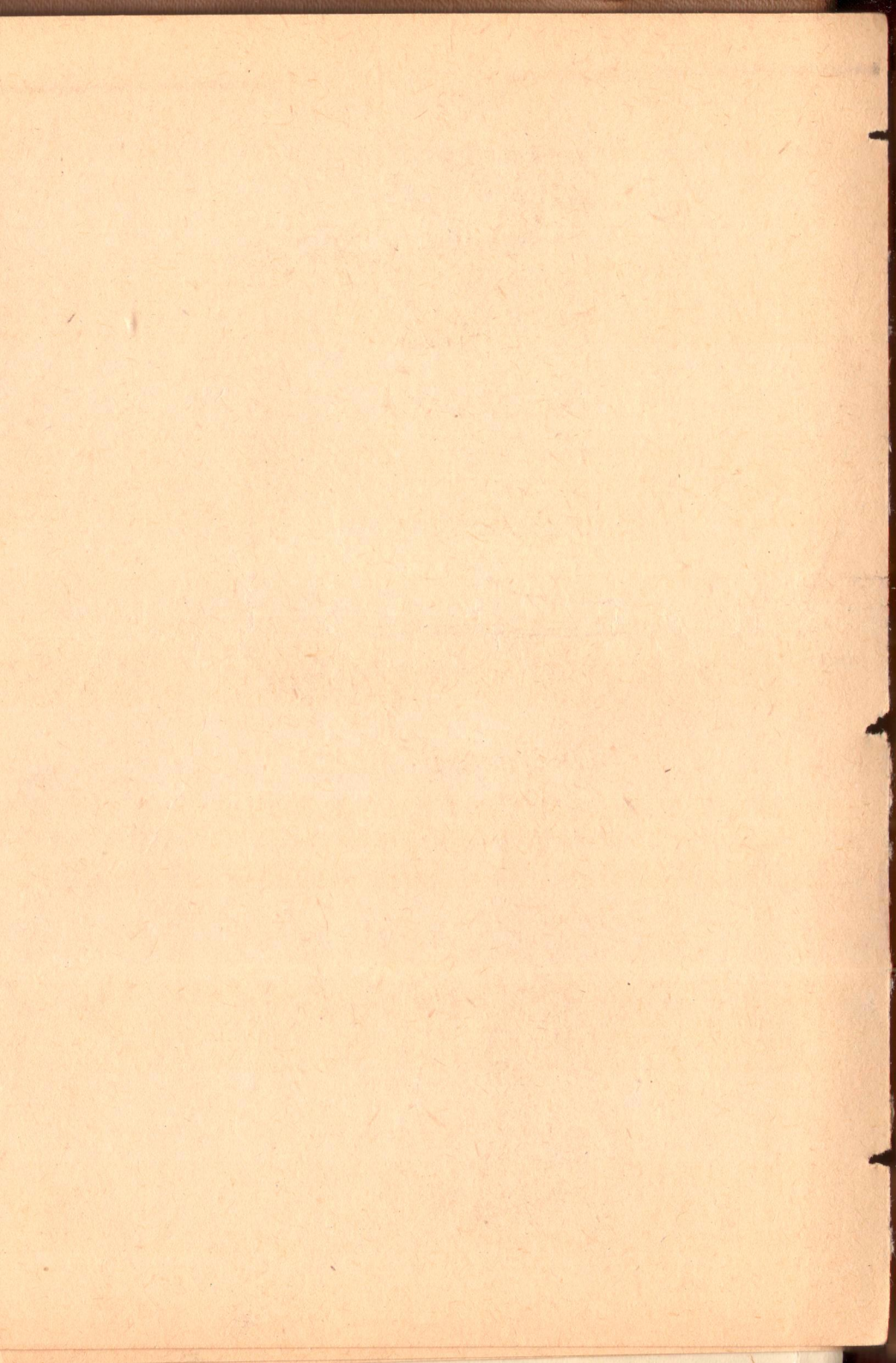
хвоста
задерши
пергамент
по луці
брикає

п"ю собі
з куманця
чудернацьке вітхнення

кінь крилатий
здивовано
за плечима
тупцює

навозився
чимало
усяких
на світі

а такого
не бачив
що воліє
на парнас
пішки
перти

XXX

добродію
згадую вас
бо країни сподівання
на мапі
не знаходжу

на кінчику
ціпка
колись
антлантиди
виринали

крізь
заворожене пенсне
ви
ельдорадо
бачили
достеменно

може
я учнем
не був ретельним
тепер
як риба
б"юся
у сітях
мередіанів

добродію
у провінціалінім
містечку
вітролетна осінь

скубе вона
дерева
як голодна коза

чи не ціпком
збираєтесь
іі
злякати

чи не крізь пенсне
зазираєте
в ельдорадо
молодості

XXX

панно
з очима
більшими
за айстри

вже й наче
осінь
осінній настрій

вже я
лагідний
мов щойно
з ікони

кучері з поволотки
елегійно
давонять

щодня
ходжу
з ковубом
на прощу
у лісовика
що з ратицями
грибів
випрошую

та думаю
як квітку
з городця
вашого
вкрасти

панно
з очима
більшими
за айстри

Чи не останній
я

зі шляхетного родоводу
мандрівних дзків

По за як
віршув різдвяну
коледниками
укладаю

оковити
з пиворізами
по застілля крутляю

дай господи
в городі зело
в хаті весело
в городі з'їлля
в хаті весілля

це й діалектом
малоруським
мінує
драбуть

Чи не останній
я

зі шляхетного родоводу

З гербом
де на щиті блакити
осінній листок кашми

Люба
ми обоє
з тобою
ще повтіаждуби
хот молодості
реченець
добігає

ми
не дая
світлу
свого

А що ми
знаєм
що в голові
свище вітер
отакі ми
все віди

ми
з неба
своного

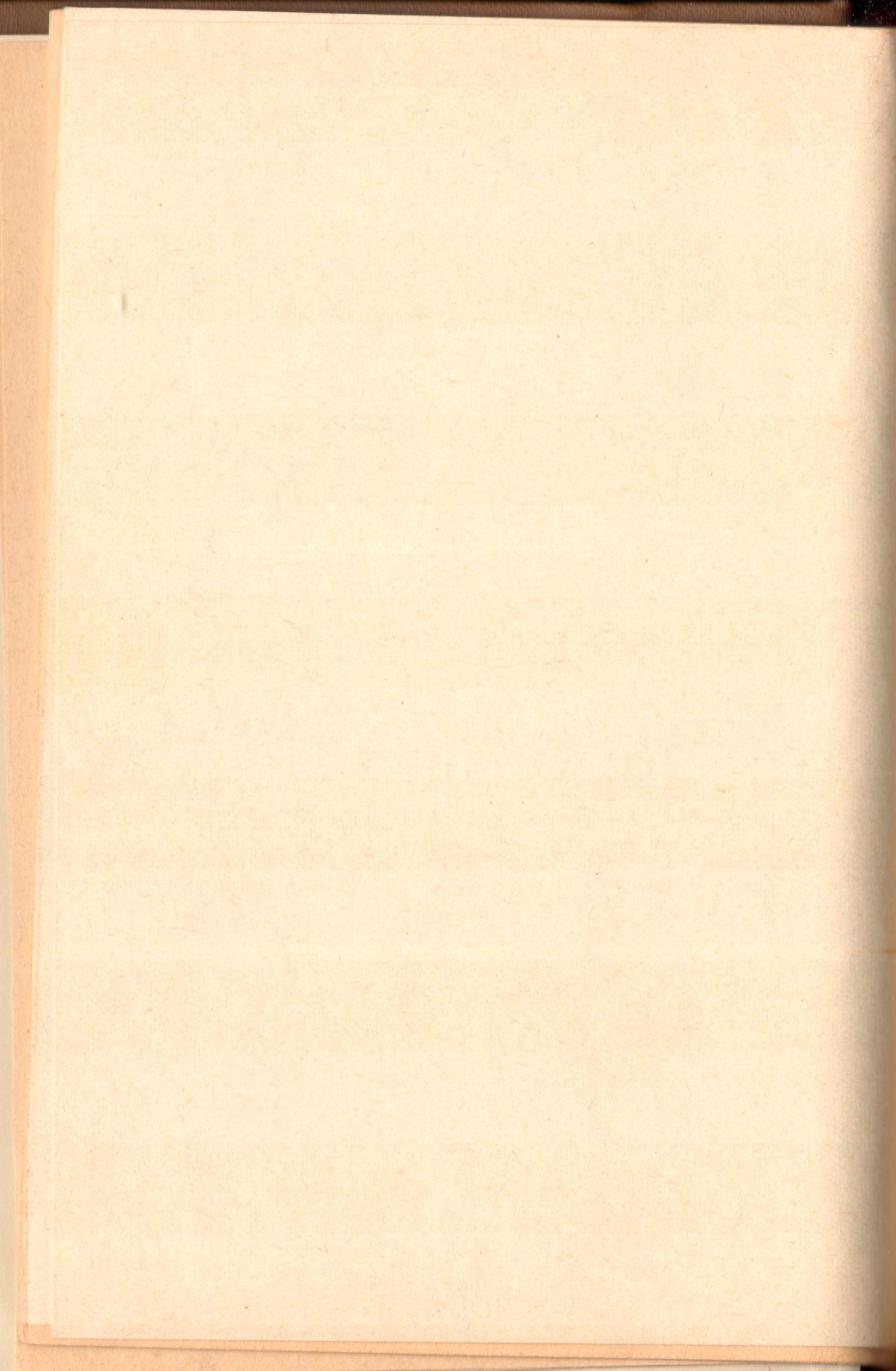
А що ми
маєм

лонсе
із трав
нескачених
отакі ми
розкошні

А що ми
вмієм

написане
закреслила
такі ми
рукописники

Люба
ми обоє
з тобою
ще повтіаждуби

I. Дійство перше

Вертеп

Різдво

Київ

Козаки

Писанки

6. Вітраж: +

7. Святи +

8. Цвинтар

9. Музика

10. Вегітат

11. Стріла

12. Вогонь куща +

13. Костур

14. Відома

15. Ніс новизни

16. Церква

II. Білий антракт

1. Розрита цегла...

2. Прибуває мороз...

3. Задний...

4. З діагоном...

5. На інах...

6. Розливає...

7. За віном

8. на розробку зручності...
9. в інших деревах...

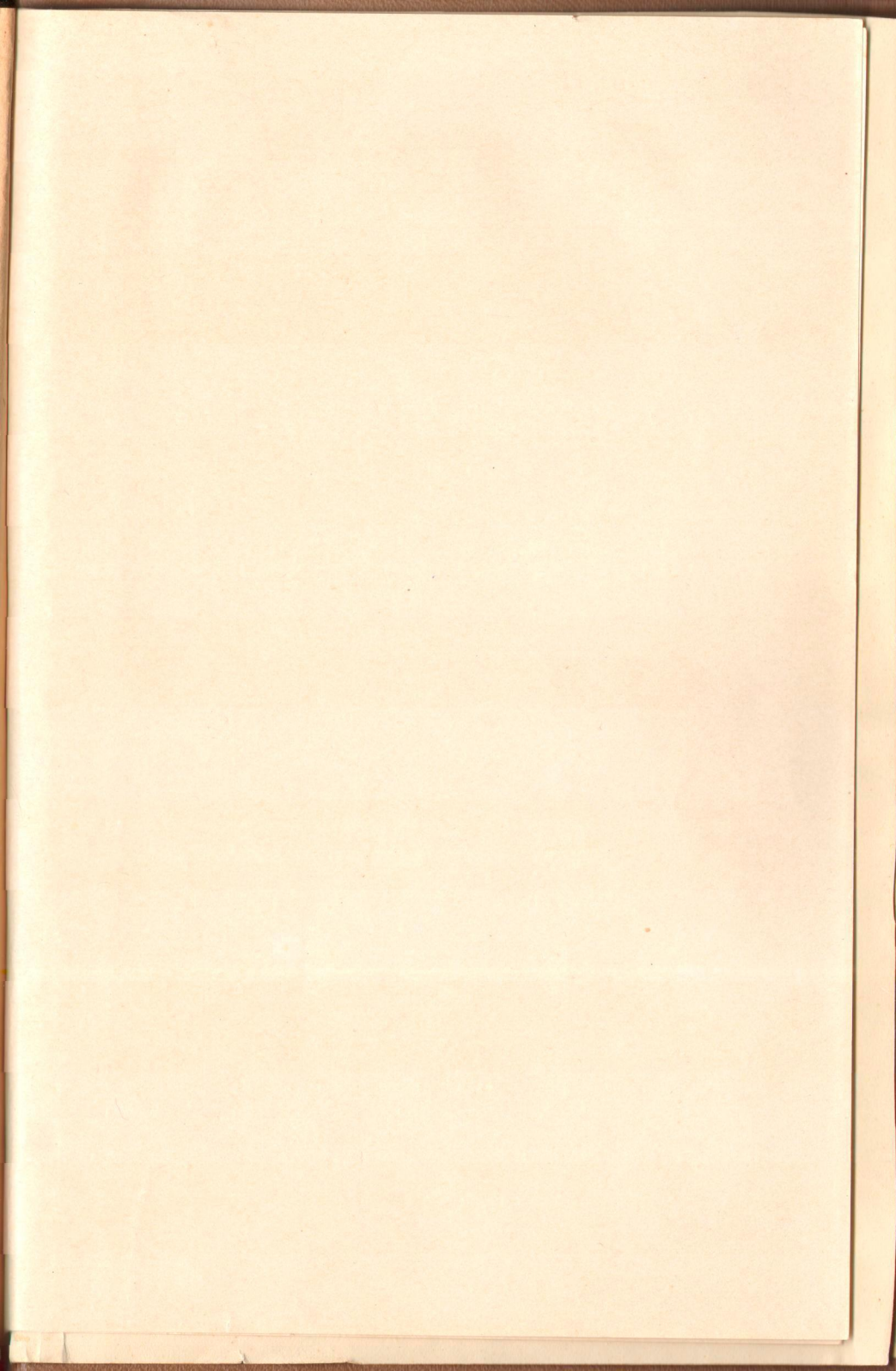
III. Діючі зручності

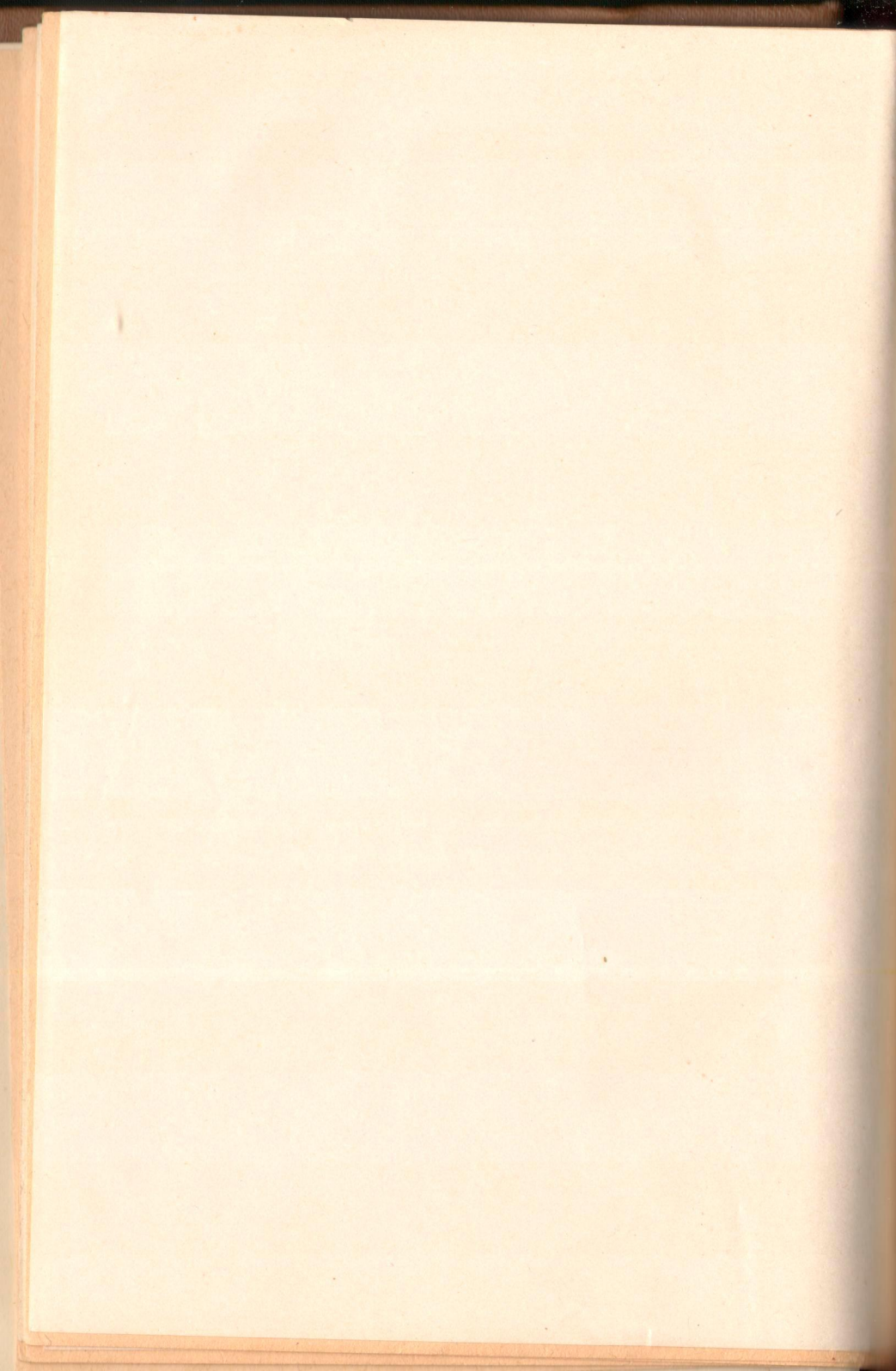
1. Монастирські поштіві
2. Наука між
3. Матеріальна + +
4. Прогамі
5. Діно
6. Комасова
7. Туман
8. Хронологічна +
9. Орі
10. Сім +
11. Новочасна +
12. Золоті Ворота
13. Золоті Сторони +
14. Довженко
15. Нітоши +
16. Містерко +
17. Редукція

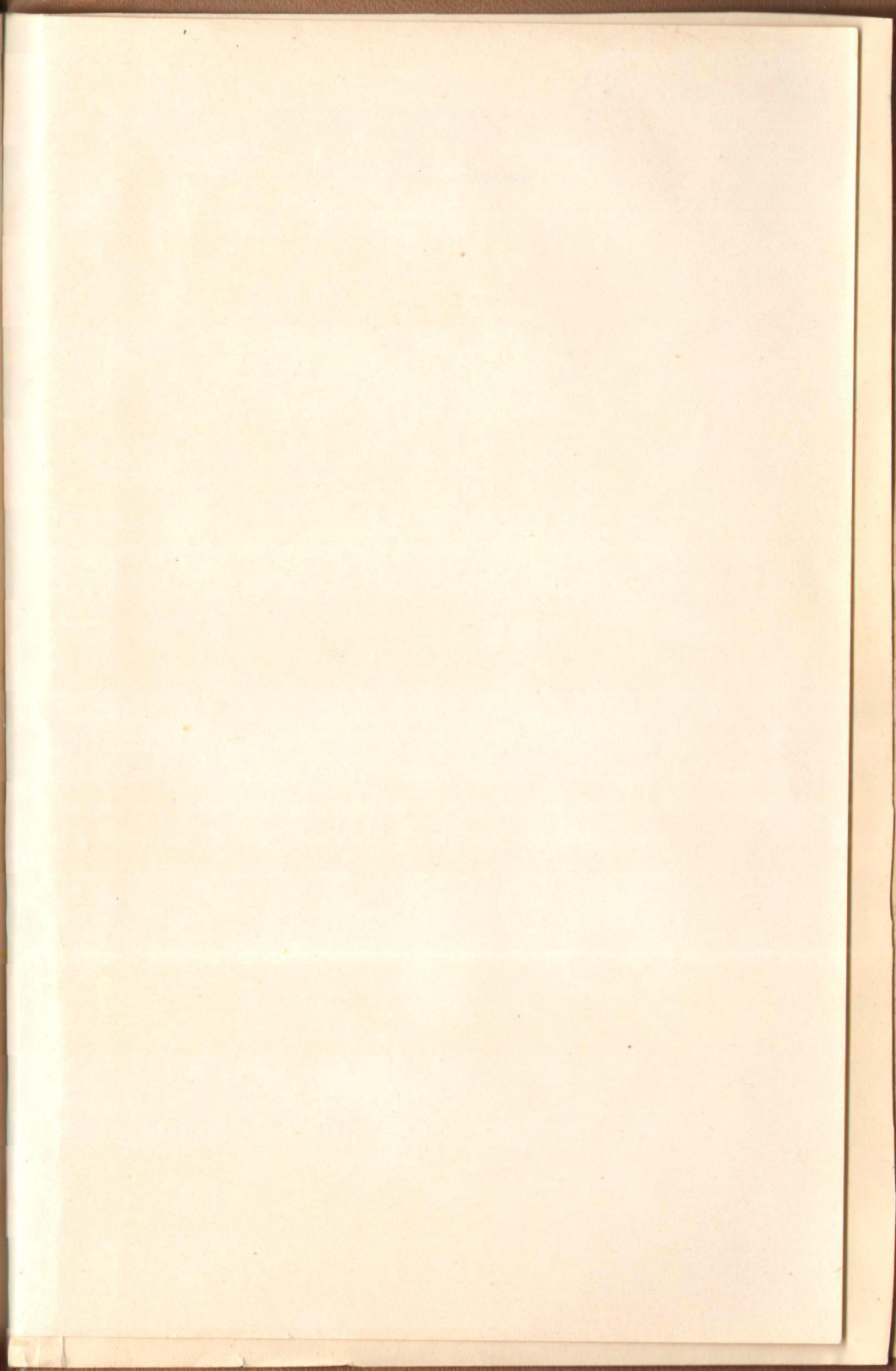
IV. Висновки фінал

1. Терен
2. Зорні
3. Як манна
4. гофодію
5. ланко.
6. Люба
7. Ти не остачний

15-00

ОБОВ'ЯЗКОВИЙ
ПРИМІРНИК

(129)-1L

